

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

R. P. Hieremiæ Drexelii E Societate Iesv Presbyteri Vitæ Testimonia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

R. P. HIEREMIAE DREXELII
E SOCIETATE IESV PRESBYTERI
VITAE TESTIMONIA.

PATER Hieremias Drexelius Augusta natus, vir & scriptis virtutibusque suis & alienâ famâ, orbe nostro celebris; qui perpetuo vsu familiarem iam sibi gloriam non tam habuit quàm spreuit. De quinquaginta septem annis, quos vixit, in Societate quadraginta exegit, quarto eidem voto adstrictus. Serenissimi Electoris Maximiliani Ecclesiastes annos ipsos tres & viginti (etsi tenuissimâ esset valetudine) nullò tamen vnquam die, quo dicendum erat, alienâ operâ vsus, constanti non tam corporis quàm animi vigore Auditorum ora meruit, non fucatus Orator; sed qui verba calenti spiritu animaret, exemplis suis mirè eloquens, quibus omnia potius, quàm alienis confirmabat. Domini quoque nostros, qui operam familiæ navant, integerrimâ oratione septemdecim annos ad virtutem adhortatus, neque contentus audiri tantùm, oculis ea quotidianâ industriâ parabat subiicere, quæ pro concione dixisset, datis in vsum lucemque publicam tot libellis Latino prius, dein vernaculo sermone conscriptis, quibus legentium desideria irritabat verius quàm explebat: testantur hoc maiorum virorum studia, quibus honestissima iudicia de P. Drexelii libellis addebant, velut cæterorum scriptorum, qui hodie prodire facultatem supergressis, quorum censura, si fidem excedat, ob viri magnitudinem, quæ facillè in amicorum oculis creuit, veniam, censuram ipsam amicitia damus. Hæc tantas laudes literæ enarrant, quæ ad ipsum, eo plerumque argumentò, ab amicis venerunt. Harum geminas à viro Clarissimo Nobilissimoque Petro Aloysio Caraffa Episcopo Tricaricensi, & Apostolicæ Sedis Legato datas subiungimus. priorum verba sunt:

ADMODVM REVERENDE PATER,

QUAM serò in manus meas pia opuscula Paternitatis V. venerunt, tam atidè euoluo ea quotidie, & eadem lectando, fatigari facilius, quàm satiari, me posse suauissimè experior; admittor in elocutionis flore pietatem, grauitatem sententiarum in verborum concinnitate. Acumina insuper & lumina, & dicendi docendique promiscuam in eis elegantiam non magis suspicio, quàm amo. His porro artibus inuitatus volui absens cum Paternit. V. amicitiam inire, & animi mei perstudiosi officia omnia ei offerre: sicuti per interpretem hanc epistolam sincerissimè ago. Vetus mihi cum Societatis IESV hominibus consuetudo est, quam à puero cum litteris & moribus primis hauri ac semper colui. Ea inducit me, vt credam fore Paternit. V. gratum hoc amicitia desiderium, quod vltro ei transmitto. Spero ab ipsa beneuolentiæ mutua vicissitudinem parem, & opto interim eidem gaudia felicitum. Leodij XIX. Aprilis, Anno millesimo sexcentesimo trigésimo.

*Ad omnia seruitia paratissimus
Petrus Aloysius Episc. Tricaricensis,
& Nuntius Apostolicus.*

Idem anno post ad eundem scripsit hæc verba:

ADMODVM REVERENDE PATER,

ACCEPI litteras humanissimas Paternit. V. vnâ cum vndenis exemplaribus libelli, in quo Paternitas Vestra etiam pœnas improborum narrat stylo suo pereleganti, & gehennæ tormenta ignemque eius mutare piis monitis ac documentis suis nititur in conscientia herrorem salubrem & in ignem veræ erga Deum charitatis. Hunc ego libellum inscriptum nomini meo accepi felicissimè sub ipsas Calendas Ianuarias; nec Xenio gratiore, aut magis honorifico inter hæc noui anni primordia potuisset me V. Paternitas exhalare. Vt donum permagni æstimem, facit præstantia Auctoris eius, quem amo & colo equidem, & connumero in vris præcipuis huius sæculi. Etenim affirmare ausim Paternitati V. haud me librum alium inter manus habuisse, quo ad studium pietatis efficacius permouerer. Postquàm incidi in eruditos, pios & sacros libellos Paternit. V. his commodauì omnes affectus meos: delectant enim & prosunt, habentque nescio, felicem dixerim varietatem, an variam felicitatem. Ita simul dictionis elegantia, sententiarum grauitas, copia exemplorum cum delectu, eorumque vis exposita, cum dignitate sese in eis pulcherrimè miscuerunt. Cæterum quid Paternit. V. debeam, quæ id honoris in me contulit, vt vni ex libellis suis nomen meum adscripserit, explicare satis nequeo. Glorior me à pueris educatum fuisse disciplinâ Patrum Societatis, vel ex eo capite, quòd is Ordo viris eximiis abundet in omni eruditionis laude, inter quos habebitur semper à me in honore præcipuo P. Hieremias Drexelius, carum & clarum nomen, & cui me nominibus pluribus obstringi fateor. Interea verò, quandoquidem mihi hoc vnum licet, Paternit. V. grates, quas possum, refero, eique me in omnem vsum amicitia offerens precor, vt diutissimè, pro bono publico famæ suæ sit superstes, &c.

F. Marcus

ADMODVM REVERENDE IN CHRISTO PATER,

Vis asceticis libellis, quos diligenter euolui, meminisse non possum, quidquam aliquando limatiùs perfectiusque me legisse. Ratâ omnigenâ eruditionis, & doctrinâ copîâ, selectis exemplis, eleganti stylo, dilucidâ breuitate, & quod caput est, iucundis pietatis sensibus ac stimulis ubique referti, legentis animum suauissimè afficiunt, validissimè commouent & feliciter triumphant. Nihil in eis non amo, suspicio, exosculor. Quid quæris? planè aurei mihi videntur, & ad meum palatum confecti. Faxit Deus, tam locupletis thesauri opibus, extremâ virtutis ac pietatis, quâ premor inopiâ abundè prospiciam. Equidem nisi tam longè alter ab altero abessemus, quò te, quem vnice amo & colo, quamprimùm adire, præsentem videre & alloqui mihi liceret, enixè à Moderatoribus meis contenderem. Nunc autem, quoniam istud ipsum per longa regionum interualla non datur, quod reliquum est, vt hisce litteris te conueniam, & amorem obseruantiamque erga te meam contester, libentissimè vsurpo. Quin operam meam, etsi pertenuem ac penè nullam, prolixè tibi deferens ac dicans, illud vicissim à te pro humanitate & de aliis benè merendi flagrantî cupiditatè ac studio postulare non dubitem, vt ad ea, quæ hætenùs scripsisti, diuina prorsus opuscula geminum adhuc adiectum velis: De Augustissimo scilicet Missæ sacrificio, & religiosâ disciplinâ, seu de Sacerdotum ac Religiosorum hominum obligationibus. Hoc tu munere tam præclaro non tu me solùm, sed complures etiam alios, qui mecum istud ardentissimè cupiunt, & summis à te precibus efflagitant insigniter demerere. Ad me quod attinet, illud tibi certissimè persuadere velim, nihil mihi æquè gratum iucundumque esse posse, quàm si quid aliquando tuâ causâ posse ac præstare contigerit. Vale præsentis æui Phoenix ac Phœbe, ætatem sanam, vegetem ac benè longam, vt tuis lucubrationibus humanas mentes, quod iam diu egregiè facis, plures adhuc annos illustres, & luculenter ad pietatem incendas. Ex Placentino S. Xysti cœnobio Nonis Februarii, Anno millesimo sexcentesimo trigésimo primo.

Plures doctissimorum hodie virorum epistolas hac sententiâ plenâ breuitatis studio præterimus, quibus omnibus ipsa viri fama per orbem Christianum in eo laudando legendoque copiosius versatur, cum libellis suis euulgata, qui omnibus cultioris Europæ linguis ornatî Monachij tantùm ad centum & septuaginta millia exemplarium excreuere, Hæreticorum etiam manibus cum admiratione ad voluptatem vitæque vsum triti. Sed illæ tantæ existimationi ipso gloriæ contemptu & priuatis virtutibus pretium addidit, suâ conscientiâ quàm sermonibus hominum clarior. Ad hæc sacrarum humanarumque litterarum indefesso studio, vir non summi ingenij, præter tot lucubrationes, quas viuus edidit, in multos annos copiosam dicendi materiam accuratè conscriptam reliquit. Quæ legendo audiendoque vel vsu didicisset, in libellos ad hunc finem suis titulis discretos memoriæ causâ miro ordine referebat, in omnium rerum apparatu ne minimarum quidem incuriosus, quæ ipse peritus artifex ad magnos vsus, cum necesse foret publico seruire, parato magnis laboribus compendio colligebat, otij perpetuus osor, quod totâ vitâ suâ & cubiculo proseripserat, ne supremo quidem die prohibitus, quo minùs operi, quod typis destinabat, vltimam reuera manum admoueret. Iam Bauariæ Principibus per omnem vitam charus, in extremo morbo illorum maximè studiâ exercuit, suâ æquè gloriâ ac Principum rarâ modestiâ. Certè Serenissimus Elector Maximilianus Medicorum suorum principi seruis verbis, commendatâ Patris salute, non dubitauit asserere Reipublicæ Christianæ plus interesse Drexelium viuere, quàm facillè cogitari possit. Ad moribundi lectulum etiam Serenissimus Albertus cum filiis collachrymatus, valere, benèque in illa Superùm curia, quam adiret, precari iossere; Aulicis quoque & suo sensu & Principum exemplo in lacrymas solutis & astantium nobilissimi quique moribundum vel eminus intuiti, felices idè se prædicabant. Eo mortuo sacra profanaque, supellex certatim à summis infimisque direpta & expetita. Tanti denique viri laudibus illud accedit, quod Illustrissimus Baro Thimon Lindelo, vir & genere & bellicâ re multorumque annorum militari imperio insignis, de eo etiam scripto & iuratus assererat, vidisse se non semel, P. Drexelium, cum olim verba de Tutelari angelo faceret, cælesti lucè circumfusus radiis toto corpore, quâ extabat, coruscare. Cuius rei fidem ipse Auctor facit, omni dubitatione maior, qui suâ auctoritatè etiam difficillima persuadeat.

CON.